

РЕШЕНИЕ

№ 470

гр. Благоевград, 27.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, ЧЕТВЪРТИ ВЪЗЗИВЕН
ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесет и девети юни
през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Николай Грънчаров

Членове: Владимир Ковачев
Георги Янев

при участието на секретаря Герасим Ангушев
като разгледа докладваното от Георги Янев Въззивно гражданско дело №
20231200500550 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК във вр. с чл. 317 от ГПК. Депозирана е въззивна жалба от Л. М. Ц., ЕГН *****, с адрес гр. Благоевград, ж.к. **, вх. В, ет. 8, ап. 48, чрез адв. Е. Я., против Решение № 90 от 27.02.2023 г., постановено по гр. дело № 1704/2022 г., по описа на Районен съд – Благоевград. Във въззивната жалба са наведени оплаквания за неправилност на постановеното решение, при съществено нарушение на съдопроизводствените правила, по следните съобаржения: На първо място се твърди, че съдът е допуснал нарушение на чл. 146, ал. 1 и ал. 3 от ГПК, като е изготвил непълен доклад по делото, тъй като първоинстанционният съд е обсъждал в атакуваното решението въпроси, които не са включени в доклада по делото. Не е изготвил пълен доклад по реда на чл. 146 от ГПК, а в откритото съдебно заседание, проведено на 11.01.2023 година е препратил към вече изготвения проект за доклад, инкорпориран в Определение № 1615/18.11.2022 година. В тази връзка се твърди, че липсва окончателен доклад по делото, който да отговаря на изискванията на процесуалния закон. По тази причина счита, че липсва яснота в процеса относно спорното правоотношение, относно разпределението на доказателствената тежест

между страните, както и относно отклоненията в процеса. На следващо място се посочва, че съгласно чл. 146, ал. 1, т. 1 от ГПК съдът е длъжен да посочи както обстоятелствата, на които се основават трите ми отделни искиви претенции (както и претенцията ми за разноси по делото, която е четвърта такава), така и да посочи основанията, на които се основават възраженията на ответника. В чл. 146, ал. 1, т. 2 от ГПК е посочено, че съдът е длъжен да даде правна квалификация на предявеният иск/искове, както и на насрещните права и възражения на ответника. Твърди, че съдът в проекта за доклад от 18.11.2022 година, в приетия окончателен такъв от 11.01.2023 година, както и в мотивите към атакуваното решение, е обсъдил само част от предявените искове, както и само част от направените с отговора на исковата молба възражения на ответника, като част от тях въобще не са обсъдени. Счита, че съдът е обсъждал само единия от предявените искове от жалбоподателката искове, но се е произнесъл в три отделни диспозитива на решението и по трите предявени с исковата молба искове. Твърди, че приетият от съда доклад въобще се разминава от постановеното решение, което процесуално недопустимо. Посочва се, че в доклада си по делото първоинстанционният съд не разпределил правилно и законосъобразно доказателствената тежест за нито една от страните по делото. Твърди се, че гореописаното нарушение на процесуалните правила било повторено и доразвито от съда и в атакуваното решение. В мотивите на последното първоинстанционният съд отново е приел, че исковата претенция касае единствено иск с правно основание чл. 439 от ГПК. В тази насока са направени правни изводи за неоснователност на исковата претенция, без да е изяснено за коя от трите такива иде реч. Въпреки това произнасяне в мотивите си, съдът е постановил решение, което съдържа три диспозитива, т.е. налице е произнасяне по три иска, вместо само по един, както е прието в доклада на съда по чл. 146 от ГПК. На следващо място се посочва в жалбата, че е допуснато нарушение на разпоредбата на чл. 235, ал. 2 от ГПК. Първоинстанционният съд не е основал своето решение на всички събрани и относими към спора доказателства. Посочва се, че първоинстанционният съд не се е произнесъл по всички направени от жалбоподателката искания и твърдения в исковата ми молба. Твърди, че липсва произнасяне по въпроса за характера на съдебното решение по чл. 282, ал. 2 от ГПК (отм.). Липсва произнасяне по въпроса за началния период на погасителната давност по отношение на вземанията по чл. 282, ал. 2 от ГПК

(отм.). Липсва произнасяне по въпроса до кой момент се дължи вземането по чл. 282, ал. 2 от ГПК. Липсва произнасяне по въпроса кога е влязло в сила решението по първата фаза на делбата по чл. 282, ал. 2 от ГПК за дължимостта на претендираните от ответницата суми. Липсва произнасяне и по предявените от мен искове за установяване на недължимост на претендираното вземане и за неговите начало и край, за да може да се определи кой ред във връзка с давностните срокове е приложим. Счита, че липсата на такова произнасяне по съществото си представлява отказ от правосъдие, което е демонстрирано от първоинстанционния съд с атакуваното решение. Излагат се съображения, че посочените по-горе процесуални нарушения са довели до необоснованост на съдебното решение. По изложените по-горе съображения счита, че предявените отрицателни установителни искове са доказани по основание и размер, като изводът на първоинстанционния съд за обратното, е неправилен и незаконосъобразен. Оправено е искане до въззивният съд за постановяване на решение, с което да се отмени като неправилно Решение № 90 от 27.02.2023 година, постановено по гр. дело № 1704/2022 година по описа на Районен съд - Благоевград и вместо него съдът да постанови ново, с което да уважи предявените от жалбоподателката искове. В предвидения по чл. 263 ал.1 от ГПК двуседмичен срок, по делото е постъпил писмен отговор по подадената въззивна жалба от насрещната страна по жалбата- адв. А. Б. –процесуален представител на Л. А. К., с която се оспорва изцяло подадената въззивна жалба, като моли същата да бъде отхвърлена като неоснователна и съдът да остави в сила атакуваното решение на БРС, поради следното съображения: Посочва се, че в първоинстанционното производство именно ищецът е този, който се съгласи изцяло с доклада по чл. 146 ГПК, като изрично направи изявления, че няма възражения по него. Ето защо счита, че да се твърди едва във въззивната жалба, че такъв порок на действията на първата инстанция е налице, е злоупотреба с право, което е основание за отхвърлянето му. Твърди, че наведените в жалбата доводи, свързани с датата на влизане в сила на решението по гр. дело № 1376/2004 година по описа на БРС, не само че не се доказват от приложените към исковата молба писмени доказателства, а точно обратното, същите изцяло се опровергават относно датата на влизане в сила на съдебния акт. Според твърденията на жалбоподателя решението по първа фаза на делбата е влязло в сила през 2006 год., което сочи на пълно

непознаване на представените от самия ищец документи. Посочва, че отбелязванията, които са направени в този съдебен акт относно датите на влизане в сила, не касаят решението по втората фаза на делбата, а касаят именно решението по първата фаза, с което решение е присъдено и въпросното обезщетение. Видно от отбелязването в удостоверението за влизане в сила на акта, че с решение, което е от 2014 година е приключила процедурата във връзка с оспорване на този съдебен акт по първа фаза на делбата и именно този съдебен акт, включително в частта му, представляващо присъдено обезщетение по чл. 282, ал. 2 ГПК, е влязло в законна сила на 28.02.2014 година. Излага, че в представеният от ищеца заверен препис на съдебният акт не се коментира изнасяне на имота на публична продажба, каквото е решението по втора фаза на делбата, а се обсъждат само и единствено собствениците на същия, техните квоти и респ. обезщетението за неползваният имот, предмет на настоящото дело - все обстоятелства, относими към първа фаза на делбата по гр.д. № 1376/2004 год. на БРС. Сочи, че в решението е отбелязана обща дата на влизане в сила на съдебният акт във всичките му части — 28.02.2014 год., като не е отбелязано в отделни негови части, вкл. в частта за присъденото обезщетение, решението да е влязло в сила в друг момент като необжалвано. Ето защо и доколкото от една страна се касае до официални документи, които се ползват с обвързваща доказателствена сила и от друга страна - съдебният акт е представен от самия ищеца, то същия установява по безспорен начин датата на влизане в сила само и единствено на решението именно по първа фаза на делбата. В случая това е 28.02.2014 год., от който момент насетне следва да се извършва преценка за наличието на изтекла погасителна давност, респ. за наличие на действия за спиране и прекъсване на давността, каквито правилни изводи е направил БРС в атакуваното решение. В този смисъл се посочва, че изводите на РС относно началният момент, от който следва да се извършва преценка на спорните факти и обстоятелства, е правилна и това е основание за потвърждаване на решението като краен резултат. Заявява, че с въззивната жалба ищецът прави опит да оспорва съдържанието на удостоверението за датата на влизане в сила на решението като цяло, което е недопустимо на този етап от производството и доводите в тази връзка следва да се оставят без разглеждане. Излага съображения, че се касае до постановено задължение за Ц. с влязъл в сила съдебен акт, който не е изменян или отменян по нейно

искане в хода на делбеното производство. Ето защо решението се ползва със сила на присъдено нещо по отношение на същите тези присъдени суми и те подлежат на принудително изпълнение при липса на доброволно такова. Сочи, че ако се приеме за основателна тезата, че решението в тази част няма сила на присъдено нещо, то това означава да се отрече изцяло възможността за изпълнението му и неговата изпълнителна сила, което е недопустимо. В такава хипотеза кредитора би бил поставен в невъзможност да събере вземанията си, ако длъжникът не ги изпълни доброволно, каквато не е целта на закона и в частност на чл. 282 ал. 2 ГПК /отм./, идентичен на чл. 344 ал. 2 ГПК. Твърди, че предвид горното и доколкото сумите са присъдени с влязло в сила решение, то по отношение на него приложим е текста на чл. 117, ал. 2 от ЗЗД, съгласно който присъдените с влязло в сила решение суми винаги се ползват с петгодишна давност. Не на последно място счита, че неоснователно се прави възражение, че по отношение на вземането за обезщетение се прилага разпоредбата на чл. 114 ЗЗД, която според жалбоподателя изключвала дължимостта и. В тази връзка се посочва, че от значение е факта, че вземането за обезщетение става изискуемо от момента на влизане в сила на съдебният акт за присъждането му, а това както вече се посочи е 28.02.2014 год. Преди този момент страната не може нито да претендира изпълнение на вземане по чл. 282 ГПК, поради липса на влязъл в сила акт на съда за присъждането на обезщетението, нито пък на същата е дължимо изобщо това обезщетение, след като не е било потвърдено като основание и размер от следващите инстанции. Без значение в този смисъл е дали сумата е присъдена с акт на съда наречен решение или определение - факт е, че въз основа на него възниква дължимостта и и респ. началният момент, от който може тази сума да се претендира - е влизането му в сила. По отношение вземанията по чл. 282 ГПК /отм./ не е предвидена възможност за предварително изпълнение, а от там и не може да се поставя друг начален момент на изискуемост на същите, различен от влизане в сила на съдебният акт за присъждането им. Счита за изцяло неоснователни са твърденията, свързани с липсата на предприети действия по принудително изпълнение по отношение на сумата за обезщетението, които да прекъсват давността. Намира изцяло неоснователно твърдението в исковата молба, че е налице изгубване на правото на собственост върху имота, предмет на гр. д. № 1376/04 г. на БРС. Посочва се, че е точно обратното - налице е влязъл в сила акт с дата, последваща сочената

в исковата молба 2012 год., а именно - влязло в сила решение от 2014 год., с което съдът е определил кръга от съсобственици на недвижимия имот, като това безспорно са страните в настоящото производство. По отношение на К., коментирана в исковата молба, искът за делба е отхвърлен, като е прието, че същата не е собственик. Ето защо счита за неоснователни доводите, че именно трето за спора лице е притежавало имота, поради което възраженията за недължимост на присъдените суми на това основание се явяват неоснователни и като такива правилно РС е постановил отхвърлянето им. Предвид горното намира всички предявени претенции за неоснователни и като такива правилно са отхвърлени с диспозитива на атакуваният съдебен акт. Моли въззивният съд да се остави в сила атакуваното решение, а въззивната жалба като неоснователна да бъде отхвърлена изцяло. С отговора на въззивната жалба не се правят доказателствени искания.

Въззивният съд, след като се запозна с доказателствата по делото, установи:

С решението си районният съд ОТХВЪРЛЯ иска на Л. М. Ц., ЕГН *****, против Л. А. К., ЕГН *****, да се признае по отношение на ответника, че Л. М. Ц., ЕГН *****, не дължи на ответника Л. А. К., ЕГН *****, следните суми: - сумата в размер на 250.00 лв. месечно, представляваща обезщетение за неползване на вещ съобразно дела, която сума е присъдена по Изпълнителен лист от 26.11.2014 г., издаден въз основа на Решение № 2104 от 06.06.2006 г. по гр. д. № 1376/ 2004 г. на РС – Благоевград, като НЕОСНОВАТЕЛЕН. ОТХВЪРЛЯ иска на Л. М. Ц., ЕГН *****, против Л. А. К., ЕГН *****, да се признае по отношение на ответника, че Л. М. Ц., ЕГН *****, не дължи на ответника Л. А. К., ЕГН *****, следните суми: - сумата в размер на 250.00 лв. месечно, представляваща обезщетение за неползване на вещ съобразно дела, която сума е присъдена по Изпълнителен лист от 26.11.2014 г., издаден въз основа на Решение № 2104 от 06.06.2006 г. по гр. д. № 1376/ 2004 г. на РС – Благоевград, за периода от 31.03.2005 година до 21.07.2019 година , като НЕОСНОВАТЕЛЕН.

ОТХВЪРЛЯ иска на Л. М. Ц., ЕГН *****, против Л. А. К., ЕГН *****, да се признае по отношение на ответника при евентуалност, че Л. М. Ц., ЕГН *****, не дължи на ответника Л. А. К., ЕГН *****, следните суми: - сумата в размер на 250.00 лв. месечно, представляваща

обезщетение за неползване на вещ съобразно дела, която сума е присъдена по Изпълнителен лист от 26.11.2014 г., издаден въз основа на Решение № 2104 от 06.06.2006 г. по гр. д. № 1376/ 2004 г. на РС – Благоевград, за периода от 31.03.2005 година до 28.02.2014 година , като НЕОСНОВАТЕЛЕН.

Съгласно чл. 104, т. 4 ГПК, исковите по граждански и търговски дела с цена на иска над 25 000 лв., с изключение на делата по искове за издръжка, за трудови спорове и по актове за начет, са подсъдни на окръжен съд като първа инстанция. Цената на иска е паричната оценка на предмета на делото – чл. 68 ГПК, и тя се определя съобразно правилата на чл. 69 и чл. 70 ГПК.

Настоящият състав на БОС възприема извода, че се касае за периодични платежи за определено време /от 31.03.05 г. до 28.02.14г./ по смисъла на чл. 69, ал. 1, т. 6 ГПК с цена 26 750 лв., формирана като сбор от претендираните суми за посочения период. Аргумент за този извод се съдържа в твърденията на ищеца, че сумите са за ежемесечно обезщетение в размер на 250 лв. С оглед цената иска – 26 750 лв., предявеният иск е родово подсъден като първа инстанция на БОС, но въпреки това той е разгледан като първа инстанция от Районен съд Благоевград. Произнасяйки се по иск, родово подсъден на окръжен съд като първа инстанция, районният съд е нарушил чл. 104, т. 4 ГПК и е постановил недопустимо решение, което следва да бъде обезсилено на основание чл. 270, ал. 3 ГПК и делото да бъде изпратено на Благоевградски окръжен съд за разглеждане като първа инстанция.

Поради констатираната недопустимост на първоинстанционното решение не следва да се обсъждат доводите във въззивната жалба за неправилност на решението.

Мотивиран от горното и на основание чл. 270, ал. 3 ГПК, БОС

РЕШИ:

ОБЕЗСИЛВА Решение № 90 от 27.02.2023 г., постановено по гр. дело № 1704/2022 г., по описа на Районен съд – Благоевград.

ИЗПРАЩА делото на родово компетентния съд – Окръжен съд Благоевград.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в едномесечен срок от съобщаване на страните пред ВКС.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____